

Albina

Revista Enciclopedică Populară

Apare în fie-care Duminică

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin. pe an Lei 8
 » » 5 luni » 3 | Un număr. 15 bani
 Pentru anunțuri 1 leu linia Mica publicitate 5 bani cuvîntul.
 Manuscrisurile nepublicate se ard.

Comitetul de redacție:

Ion Kalinderu

*P. Carboviceanu
 C. Radulescu-Motru
 G. Coșbuc
 J. Otescu
 P. Dulfu*

*Colonel P. V. Năsturel
 G. Adamescu
 V. S. Moga
 N. Nicolaescu
 Gr. Teodossiu*

Const. C. Popovici-Tașcă.

SUMARUL: O cuvîntare a M. S. Regelui.— *G. Coșbuc*, Cum înțelege Românul culorile.—Inceputuri foricte.—*Victor Puiu*, Despre lucru și chivernisială.—*G. C. A.*, Despre păcură.—*N. Nicolaescu*, Liga învățămîntului în Franța.—*Horia Petra Petrescu*, Ocuparea Berlinului.—*N. Teodorescu*, Femeia cea lenoasă.—*V. S. Moga*, Ingrășarea Gâștelor.—*Gh. Adamescu*, Lupta în contra beției.—Cea mai simplă apă de Colonia.—Povață pentru exercițiul corporal.—Cronica Săptămîni.—Mulțumiri.

Ilustrațiuni: Boii în pășune.—Instalațiuni pentru extragerea păcurii—Privești de iarnă.—Gâsca.—Tip de bețiv.

PURNISORUL CURȚII

RECOMPENSE OBTINUTE :

- 4 Diplome de onoare
- 19 Medalii de aur
- 1 Grand Prix
- 1 Afară de concurs

MEMBRU JURULUI

Medalie de argint la Exp.

Univers. Paris 1900.

Cea mai mare recompensă
decernată conservelor străine.

FABRICA DE CONSERVE STAICOVICI

Ca și în anii trecuți vă oferă anul acesta produsele sale de legume, precum: **Mazăre, Fasole, Bame, Ghiveci, Pătlașele vinete, Fasole țucăre și Ardei copti** în cutie de $\frac{1}{2}$ kilo cu prețul de **Lei 5,75, colecția de 10 cutii, din care voiți să alegeți. Transportul gratis pînă la gara sașă comuna D-văstră. Plata în ramburs.**

Fîind siguri că în tot-d-a-una ați fost mulțumiți de calitate și preț, avem speranța că și anul acesta ne veți onora cu comanda D-văstre, mai cu seamă că anul acesta am redus prețurile cu 12% în raport cu anul trecut.

Comandele se adresează

D. STAICOVICI

Strada Regală, 11.

Deslușiri pentru D-nii abonați.

Rugăm pe abonații noștri cari sînt achitați pe anul al III-lea și au fost suprimați fără cererea lor, să ne comunice când au achitat abonamentul ca în cas de eróre să putem îndreptă, iar de au încredințat altor persoane costul, iarăși să ne comunice, arătându-ne *precis*, numele, funcția și domiciliul acelor persoane.

Mai rugăm pe toți d-nii abonați cari și-au schimbat sau își vor schimba domiciliile să ne comunice noua lor adresă, arătând neapărat unde au primit revista în trecut.

Abonații ce ne trimit bani, să scrie pe dosul cotorului mandatului deslușit pe ce timp trimete abonamentul; iar dacă cere abonamentul din nou, să scrie deslușit numele și comuna pe cotor. Ceii ce trimit și pentru alți abonați, să puie deslușit pe cotorul mandatului numele și comuna în care locuiesc fie-care abonat.

În cas când unui abonat nu i se aduce revista cel mult a treia și după Duminică, să reclame oficiului poștal prin care primesce și de nu e satisfăcut să ne reclame nouă. Aceiași lucru să-l facă și când li se aduce revista neregulat.

Numerile ce n'ar fi fost primite la apariție și nu ne vor fi reclamate cel mult în 15 zile de la data lor, sub nici un cuvînt nu se vor mai trimite.

Tirajul revistei fiind redus numai la numărul abonaților și rezervându-ne numai un număr foarte restrîns de colecții, rugăm cu insistență pe d-nii abonați a ține socotelă de avîsul nostru, în interesul d-niilor lor.

Abonații neachitați încă și cari ar dori să continue abonamentul în anul al IV-lea, să se grăbescă a achită pentru a li se puté da și numerile din urmă, să scrie însă pe cotorul mandatului că voesc a continua abonamentul. Asemenea și cei-ce au achitat pe anii din urmă, să ne încunoscîine dacă doresc a li se trimite revistași pe anul curent.

6 cuvîntare a M. S. Regelui.

Serbarea de 25 de ani a societății geografice române a reușit pe deplin. Cu acest prilej Majestatea Sa Regele Carol a ținut o prea frumoasă cuvîntare pe care ne simțim datorii să o publicăm aici. Iată acea cuvîntare :

«Cu un simțimînt de mîndrie și cu deosebită satisfacțiune, iau cuvîntul pentru a saluta astăzi Societatea Geografică Română, cu prilejul aniversării a 25-a a întemeerii sale.

«Un sfert de veac a trecut de cînd, tot în acest loc, am întrunit un mic număr de bărbați devotați binelui public, spre a așterne programul acestei societăți, care, după convingerea Mea, eră menită a aduce însemnate folose scumpei noastre țeri. Mulți dintre acei cari s'au grăbit a da bucurosi sprijinul lor acestei instituțiuni nu mai sînt printre noi; numele lor însă rămân neșterse în amintirea noastră.

«Munca desfășurată de Societatea Geografică, în acest șir de ani, a respălit pe deplin necurmatul interes ce ți-am purtat. La înființarea ei, România eră la începutul dezvoltării sale politice și economice, puterile și bogățiile sale erau aproape necunoscute de noi înșine. Dorința ce am exprimat la 1875, cu ocazia inaugurării Societății, de a îndrepta silințele noastre, mai întîiu spre studiul pămîntului strămoșesc și al resurselor cu cari natura l-a înzestrat, s'a îndeplinit în mare parte. Intr'adevăr, dicționarele județelor și marele dicționar geografic al României, datorite Societății noastre; harta țării începută tot la 1875, și astăzi aproape terminată, după o muncă statornică și vrednică de laudă a institutului geografic al armatei; lucrările institutului meteorologic atât de folositoare agriculturii; descoperirile arheologice, mai cu seamă acea de la Adam-Klissi, cari au atras atențiunea învățaților; în fine, diferitele cercetări geologice, ne îndreptălesc a privi cu o oarecare satisfacțiune asupra rezultatelor dobândite.

«Ori-cât de îmbucurătoare sînt aceste rezultate, totuși, privind întinsul câmp încă neogorit, nu Mă îndoesc că Societatea noastră va vedea în munca săvîrșită până acum, mai mult un îndemn pentru a pași înainte cu stăruință, contribuind ast-fel, prin lucrări rodnice și practice, la propășirea seinței și la întărirea noastră economică.

«Acum 25 de ani, în cuvîntarea Mea de inaugurare a Societății, rosteam convingerea că petrolul nostru se poate măsura cu acel din Pennsylvania; astăzi cercetările omenilor de știință și exploatarea deja în ființă, dovedesc că nu Mă înșelasem, și că bogatele noastre terenuri petrolifere nu așteptă de cât capitalurile trebuincioase spre a da, în puțin timp, nu numai industriei, dar și Statului un avînt puternic.

«După cruda încercare ce a suferit agricultura în anul trecut, nu mai este îndoială că trebuie să îndreptăm silințele noastre spre utilizarea acestor noi izvoare cari sînt menite a transforma starea economică a țării prin înmulțirea resurselor sale.

«Cu bucurie constat că Societatea Geografică Română n'a re-
mas mai pre jos de așteptările Mele; este dar o plăcută datorie
pentru Mine de a arăta căldurosele Mele mulțumiri întregului
comitet și mai ales neobositului său secretar-general, pentru rîma
și devotamentul ce au închinat propășirei ei.

«Lucrând fără preget întru îndeplinirea misiunii sale și neuitând că este chemată a fi un factor însemnat în mișcarea științifică, care ne va întări și înălța, Societatea Geografică își va dobândi un titlu netăgăduit la recunoștința Țării. Munca săvîrșită de dînsa, până astăzi, este cea mai frumoasă răsplată a silințelor sale și o cheazășie sigură că munca de mâine va fi tot așa de îmbucurătoare.

«Din tot sufletul urez Societății Geografice Române o viață lungă, rodnică și izbânde numeroase, pe câmpul de luptă, pentru cultura și mărirea scumpei și frumoșei noastre Români».

Cum înțelege Românul colorile (1).

recum prin alb arătăm frumuseța, așa prin roșu arătăm sănătatea; prin negru arătăm urîtenia, iar prin galben bóla. În ironie ȋice țáranul: E galben de gras. Fața roșie și buzele roșii sînt frumusețe, pentru că nimic nu-î mai frumos de cât sănătatea. E o expresiune tipică *roșie ca mărul*, când mai vorbim mai ales de o fată cu obrajii plini, rotunđi și rumeni. Și nu numai fetelor, dar tuturor ómenilor nu le stă nimic mai bine pe lume de cât roșeța feții, căci rușinea își înflorește obrajii și țî-î face roșii. Cine și-a pierdut rușinea nu mai înroșesece. Ciuda te face vînet, spaima de face galben, supărarea te face negru ori alb, pisma te face verde, rușinea și mânia te fac roșiu, iar omul prins cu ocaua mică, se face în tóte felurile, căci schimbă fețe-fețe.

Românul ȋice: s'a înroșit până'n vîrfurile urechilor. Mai plastic, însă, ȋice: s'a înroșit pînă în albul ochilor. E adevărat că urechile înroșesc fórte tare la tinerii sfiicioși, când se rușineză, dar ochii? Ochii nu se înroșesc de rușine, și tocmai acesta e tabloul Românului: tótă fața e roșie aprinsă, singurii ochii sînt albi. Și

(1) Veđi No. 11.

ochii pot să fie roșii, de nesomn. O, d'apoi nasul roșu! El arată vitejia bețivilor, precum barba roșie arată răutatea de inimă a celui ce o are. Să te feresci de oameni însemnați de Dumnezeu, Române; dar mai ales de cei ce au nasul roșu și barba roșie!

Verdele e colórea trăinicieii, a puterii. Românul iubesc natura. Mai ales când se renasce, «Primă-vară, mama noastră» cântă el. Cât de mult iubesc el natura, cu verdele cel mult al ei, ne-o dovedesce vecinical început al doinelor cu «frunză verde». De alt-fel, în portul său, în țesături, în mobilierul casei sale, Românul nu iubesc verdele. Lucru curios!

Fiind-că verdele arată trăinicie și putere de viață, Românul dice și despre omul voinic că e verde și mai ales despre însuși némul său «Român verde». Un om póte să fie, într'acest înțeles «bătrân, dar încă verde».

Frunzele și sēmănăturile, până sînt tinere sînt verđi; când sînt îmbătrânite, sînt galbene. De-aceea verde mai însemneză și necopt. Vorbim de «póme verđi», nu pentru că le e colórea verde, ci pentru că sînt necópte. Metaforic, ȓicem despre un om că e verde, când e încă necopt la minte, decii «e bătrân, dar verde» va să ȓică, că încă n'a ajuns la mintea câtă ar trebui s'o aibă. «E verde încă» ȓicem despre tinerii cari s'ar ține bătrâni la minte. Dar și alt-fel: un lemn póte să fie orii cât de alb, și totuși e verde. Avem decii lemn uscat, și lemn verde, care e de curând tăiat și nesvêntat.

Un om verde e însă și rêtăciosul. «E verde de fiere.» Cel apucat de ciudă «se face verde».

Frumos e felul Românului de-a exprima sinceritatea. «A vorbi verde», «mî-a spus-o verde». Sinceritatea prea multă póte să fie și obrăznicie. De-aceea și obraznicul «ȓi-o spune verde» și nu alt-fel «ci în față» sau «în nas».

Despre albastru n'am ce vê spune multe. Vorba «*inimă albastră*» nu e a Românului; e adusă de prin țările Apusului de ciocii, a ajuns prin mahalale și de-aici s'a răspândit prin satele de pe lîngă orașe. E a românului însă vorba *haine albastre*, când vorbesce de orășeni, mai ales de funcționari, de «surtucari», de «gulerai».

Latră, ciocoiu blestemat,
Că sînt prost și că sînt beat —
De trei ȓile n'am mîncat!

Românul n'are vorbă pentru colóre. El dice *față*. Vorbesce de fețele curcubeului. Un om supărat e în față pămîntului. Purpura e în față focului, și așa mai departe. Ironic. pentru o colóre pe care nu o póte specifică: e în față trăsnetului.

Numele colorilor se iaț-ca nume ale unor anumite lucruri.

Am arătat mai sus, că prin culorī se arată mai ales caii. Nu tôte popórele aũ acelaș calapod de-a arată prin culorī anumite lucruri. Iată câte-vã de-ale nóstre: din alb am făcut cuvintul *albĕtã*, care nu însemnĕzã orī-ce lucru alb, ci numai o anumitã bółã a ochilor. *Albiturã* nu e orī-ce lucru albit, ci numai hainele de pãnzã. In limba veche am avut frumosul cuvint *albóre*, însemnând Zorile țilei. Prin *verdĕtã* înțelegem frunza și iarba câmpiilor; prin *verdefuri* numai legumele, nu orī-ce îngrãmãdiri de lucruri. *Gãlbenare* nu e orī-ce lucru galben, nici măcar îngãlbenĕla feții celor bolnavi orī speriați, ci o anumitã bółã de ficat. Multe sînt galbene în lume, dar numai unul e *galben* și acela se întãlnesce rar cu noi, cãci e ban de aur. Tot așã sînt cuvintele: *roșĕtã*, *vinãtã*, *roșior* (cãlãreț în haine roșii), *albãstrime* (lume de oraș), *negrĕlã* (în Ardeal și Bucovina: cernĕla) etc.

Și ca nume se întrebuintĕzã unele culorī, ca nume de botez: *Negru* — avem pe vestitul Negru-Vodã —, ca nume de familie Albu, Albișoru, Albenet, Roșu, Roșculeț, Suru, Negru, Negruț, Negrilã. Cele terminate în *eanu* și *escu* (Negreanu, Albeanu, Albescu, Roșescu), nu sînt romãnesci de baștinã, sînt făcute, nu nãscute. Ca nume sînt întrebuintate culorile mai ales în basm: Impĕratul Verde, Impãratul Roșu, Alb, Negru etc.

G. Coșbuc.

ÎNCEPUTURI FERICITE

ând s'a înființat revista nóstrã *Albina*, scopul ei a fost de a contribui la îmbunãtãțirea sórtei materiale și morale a sãtĕnului, în tôte modurile și pe tôte cãile. De aceea suntem fericiți de câte orī putem constata cã, fie prin munca nóstrã, fie prin inițiativa altora, sãtenii încep a se mișcã, pentru a realizã prin propriile lor mijlóce dorințele nóstre cele mai scumpe.

In Septembrie trecut, am dat dejã câte-vã doveđi de mișcarea care începe, prin înființare de societãți economice la sate, prin lupta contra alcoolismului, prin conferințele culturale. Ađi avem cunoșcințã de alte întreprinderi de acest fel, și cu cea mai mare bucurie împãrtășim și cititorilor noștri relații asupra lor.

In județul Romanați, mulțumitã inițiativei, priceperii și energiei d-lui revisor școlar, Dim. Constantinescu, precum și sprijinului inteligent dat de d-l Brabețĕnu, prefect al județului, sãtenii aũ reușit în mai multe locuri sã se asocieze pentru a fundã instituții cari le fac onóre, pe lângã cã vor fi pentru dînșii puternice mijlóce de inavutire și de înãlțare a nivelului lor cultural.

Dãm de o cam datã loc aici statutelor *Asociației din comuna*

Piatra, pentru fabricarea pâineii, cultura zarzavaturilor, înființarea de ateliere pentru lucrul manual și a unei bănci populare.

Publicăm statutele acestei asociații, ca să servescă de model și pentru alții.

§ I.

Numele, sediul, scopul și durata asociației.

Art. 1 Se înființază în comuna Piatra sub numele de „Platra” o asociație pentru fabricarea pâinii, cultura zarzavaturilor, înființarea de ateliere pentru deprinderea la lucrări manuale a copiilor și a tuturor locuitorilor, mai ales ca ocupație pe timpul când munca câmpului încetează, în fine pentru înființarea unei bănci populare pentru trebuințele locuitorilor din Piatra.

Această asociație va avea locuri, gherete sau magasi pentru desfacerea produselor din brutării, grădini și ateliere în Piatra, gara Piatra, ospiciul Brancoveni, Slatina și ori unde se va mai găsi de cuviință.

Art. 2. Scopul asociației este d'a trece în mâinile Românilor trei din cele mai productive mijloce ale îmbunătățirii traiului lor, cum sunt: fabricarea pâinii, cultura zarzavaturilor și producerea de lucruri manuale, în fine de a scăpa pe ori și care sâten de camăta celor ce-i speculează la nevoie, inlesnindu-le calea împrumuturilor prin înființarea unei bănci populare din chiar miclele lor economii.

Art. 3. Durata asociației se fixează la douăzeci și cinci de ani, începând de la 1 Ianuarie 1901 și cu dreptul de a se reduce sau prelungi acest termen.

§ II.

Membrii Asociației.

Art. 4. Sunt membri ai acestei asociații toți aceia cari se vor angaja a lucra în fabrica de pâine, în grădina de zarzavaturi a asociației ori în atelierele ce se vor înființa de asociație lăsând cel puțin ($\frac{1}{2}$) jumătate din prețul muncii în deposit sau ca fond asociației.

Art. 5. Afară de cei ce se consideră ca membri odată cu semnarea acestor statute, se mai pot primi în asociație cu titlul de coasociați și cu toate drepturile asociațiilor ori câți locuitori din Piatra vor face mai în urmă o cerere de înscriere către consiliul de administrație.

Art. 6. Aceia dintre asociați sau coasociați, cari vor pune un capital de la 100 lei în sus primesc titlul de membri fondatori și au dreptul de precădere față cu cei-alți în toate afacerile asociației, afară de casurile în cari se cere votul adunării, când toți sint egali.

Art. 7. Nimeni nu se poate retrage din asociație de cât prin transmiterea dreptului său către un alt consătean legal admis de consiliul de administrație.

Art. 8. Cei ce se fac capabili de acte imorale sau vor fi pedepsiți pentru fapte infamante, cum și aceia pe cari asociația i-ar crede că lucrează contra intereselor ei, vor fi excluși din asociație în mod provisoriu de consiliul de administrație și în mod definitiv de către adunarea ei.

Art. 9. Membrilor excluși li se restituie capitalul nominal ce-l au de pus sau format, însă fără drept la dividendul anului în care se face escluderea și fără nici un drept asupra fondului de rezervă sau al oricărui avut al asociației.

§ III.

Operațiile societății.

Art. 10. Potrivit cu scopul arătat prin aceste statute, asociația prin consiliul ei de administrație face închirieri de case pentru fabricarea și vinderea pâinii, cumpărări de unelte trebuincioase fabricării și materialul din care să se fabrice pâinea; va angaja personalul de care se va simți nevoie: în cas de nu s'ar găsi un Român cunoscător a fabrică

pâinea, se va angaja un străin, după cum consiliul va găsi de cuviință. Acesta va fi angajat pînă cînd una din persoanele asociației va căpăta dexteritatea în fabricarea pâinei sau pînă la ivirea unui Român care să cunoască această fabricare. Va cumpăra căruțele și animalele trebuincioase pentru vinderea pâinii pe piețele arătate și prin comune.

Art. 11. Pentru cultura zarzavaturilor, asociația, tot prin consiliul ei de administrație, va face închirieri de pămînturi pentru cultura zarzavaturilor, cumpărări de semințe, căruțe și animale necesare vinderii pe piețele arătate și prin comune din produsul grădinilor cu zarzavate, închirieri de locuri sau magazii pentru desfaceri. În fine consiliul de administrație va face ori-ce operație pentru realizarea acestor ambe scopuri.

Art. 12. În ceea-ce privesce atelierele pentru lucrul manual, ele se vor înființa pe lingă școala primară a comunei Piatra și vor fi sub conducerea dirigintelui școlii.

Art. 13. Când fondul de rezervă al asociației va atinge țifra de cel puțin 5.000 lei, consiliul e dator să declare înființată îndată și banca populară, făcînd cuvenitul regulament pentru funcționarea ei.

Această bancă va servi pentru a se ajuta prin împrumuturi cu procentul de maximum 10% toți sătenii locali, preferîndu-se însă fondatorii, apoi asociații și coasociații. Forma împrumutului va fi tot-d'a-una polița cu gir. De solvabilitatea girantului, va răspunde consiliul de administrație cu averea lui proprie.

§ IV.

Capitalul asociației și repartizarea beneficiilor.

Art. 14. Capitalul asociației este de 5.000 lei acoperiți cu depunerile făcute de asociați, odată cu semnarea acestor statute. În dreptul numelui, fie-care noteză și capitalul ce a depus. Acest capital va crește continuu prin adaosul din reținerile de 10%, ce se vor face asupra dividendului fie-căruia.

Art. 15. Capitalul fie-căruî asociat, mărit cu partea reținută din beneficiul său este indivisibil.

Eređii sau reprezentanții lor, cum și creditorii, nu pot sub nici un motiv ca să provoce punere de sigilii pe averea asociațiilor.

De asemenea nu se pôte cere partagiul său vinderea avutului social și nici a se amesteca cine-vă sub formă de sequestru judiciar sau sub vre-o altă formă în administrație ori în afacerile asociației; ei trebuie, pentru executarea dreptului lor, să se mulțumescă numai cu inventariile asociației și cu deliberările consiliului de administrație și al adunării generale.

Art. 16. Beneficiile realizate de asociație se vor distribui în modul următor:

a) 50% Membrilor fondatori, asociați sau coasociați.

b) 10% Se rețin în casa asociației pentru mărirea din an în an a capitalului fie-căruia.

c) 15% Pentru formarea unui fond de rezervă al asociației, din care se va alimenta banca.

d) 10% Pentru perfecționarea fabricii de pâine.

e) 10% Pentru perfecționarea de ateliere și câmpuri de experiențe cu ferme.

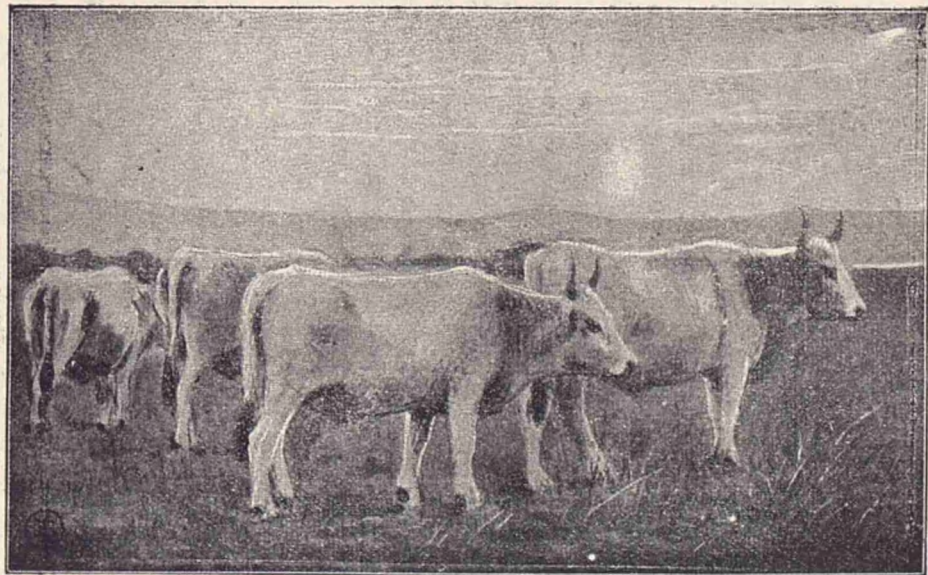
f) 5% Se vor vîrșa în folosul ligei pentru propășirea culturală din județul Romanați.

g) 10% Pentru membrii consiliului de administrație și censori.

Art. 17. Dividendele neridicate pe timp de un an se adaogă la fondul de rezervă al asociației.

Art. 18. Când fondurile asociației vor crește așa în cît să fie o sumă de prisos care să trecă peste trebuințele prevădute în aceste statute, acest prisos se va pute întrebuința pentru arendarea sau chiar cumpărarea unei mai mari întinderi din localitate sau din jur, pe care membrii asociației să pótă face cu timpul cultura rațională a pămîntului pe o scară mai întinsă. În acest cas consiliul de administrație va trebui să cêră și să obție aprobarea adunării, făcînd și un regulament special.

(Va urma).

Boi la pășune.
Tablou de pictorul Basarab.

Despre lucru și chivernișelă

— Cuvîntare populară —

«Când ești sănătos, adu-ți aminte de hólă;
«iar când ești sătul, adu-ți aminte de fome».
(Un proverb din bătrâni).

Ómenī bunī,

Sfată a sosit și tómnă, timpul când omul îngrijat de iarnă ce de multe ori vine înainte de vreme, cată cu dor în urmă la ceia ce a făcut în frumoșele zile ale veriī. A venit și timpul când — după cum spune o dicitóre — trebuie să ne numărăm bobocii, adecă să vedem care-ī rodul muncii nóstre de peste an.

A vrut Bunul Dumneđeū ca să nu ne mai deă și anul acesta lipsa din anul trecut. A fost de ajuns învățatura ce ne-a dat an, ca să ne slujim bine de ea de acum înainte, și a făcut ca anul acesta să ne fie întru cât-va mai bun. Scim că cu toții am dori mereū numai bine, numai belșug, numai sănătate și fericiri, și numai atunci am dice că Dumneđeū e bun; dar tot cu mulțumire trebuie să primim și cercările ce ne trimite fără a cărti, ci precum unui doctor trupesc îi dīcem bun când vindecă suferințele nu numai cu doctoriī dulci ci și cu cele amare și cu cuțitul, asemenea și despre Dumneđeū când ne trimite îndurări și nevoi, căci tóte ni se daū spre binele și spre folosul nostru, spre îndemnarea de a ne lumina și a căută mijlóce mai bune pentru o viață bună. «Dreptul prin nevoi se mântue», ne dice într'un loc Sf. Scriptură; și aiurea dice că: «In multă cercare de suferință a fost prisosirea bucuriei lor și sărăcia lor adincă a prisosit spre bogăția lămuririī (învătăturei) lor».

Și óre cam ce învățatură să ne fi dat nouē Dumneđeū prin anul de lipsă trecut? Carī să fie folósele lui, când cu toții scim că pentru întreaga țară a adus numai nevoi?

Se înțelege că vom arăta óre-care ne-încedere, chiar nedumerire, auđind de folóse la un an ce e sciut că ne-a adus nevoi. Și vom fi neîncredători, pentru că în ziua de astăzi când auđim de folos, ne-am deprins a-l căuta cu vederea, a-l dobândi cât de curēnd, a-l simți, dacă se póte, punēnd mina pe el; nu vrem să ne aducem aminte că fo-

lósele de multe orí nu-s lucrurí carí să se vadă, saũ nu se vėd curând, saũ — cum se întâmplă de multe orí — nu le pricepem. Dar cu tóte acestea anul trecut, ca și toți anii de lipsă, ne-a adus folóse.

Douě mari tolóse ne aduc anii de lipsă, trați creștini, carí s'ar păré că nu se vėd. Întâiu, ei ne învață a lucra și al doilea a chivernisi rodul lucrului nostru. Ne învață a lucra, pentru-că noi sătenii din tótă țara românescă nu scim a lucra, ci muncim, și munca nu e tot una cu lucrarea; și ne învață a chivernisi, pentru-că noi nu scim ce-ı chiverniséla.

A munci, mai ales pămîntul, singurul mijloc de traiu pentru noi sătenii, însémnă a ne sluji de unelte vechi, bune pentru alte timpurí, cu sute de ani în urmă, dar nu pentru timpul de acum, însémnă a-l lucra rău așa cum ne-am deprins din vechi, și nu mai e bine acum, însémnă a ne chinuı și a ne slei sănătatea, a avé trebuință de multe brațe, de mult timp și de fórte multă putere, — și când la urmă, dobîndim puțin, saũ de mai e vr'un an de lipsă, ne alegem cu nimic, cum de regulă pățim. Pe câtă vreme a lucra pămîntul, însémnă ceva cu totul din potrivă. Însémnă că, la tóte treburile nóstre, să ne slujim cu unelte noi și mai bune, să îngrășăm pămîntul la timp, să-l lăsăm să se odihnéscă la timp, în sfîrșit însémnă a-l lucra așa cum trebuie, cum auzim că e bine astăzi și atunci am vedé că pe viitor nu ne-ar mai trebui, așa multe puterí, nu ne-am mai chinuı așa mult și în schimb și rodul lucrului nostru va fi îmbelșugat. Așa fac alte nații și de aceia dînsele nu simt așa mult anii de lipsă cum îi simțim noi Români. În alte țări se lucréză așa fel pămîntul în cât și în anii de cea mai mare secetă string ómenii ceva. Dar pe acolo se lucréză pămîntul, nu se muncesce ca la noi; și lucrarea e mai ușórá și mai bună ca munca. Multora le vor fi póte spre mirare cele spuse aci, dar nu sint de cât adevăruri.

Al doilea: anii de lipsă ne mai învață ceva. Ne învață — precum am mai spus — a sci cum să ne chivernisim mult puținul ce-l avem. Mai ales noi sătenii nu scim de loc ce-ı chivernisala. De aceia, și când se fac și când nu se fac păinile, noi tot în suferinți sîntem. Și când avem și când nu avem, tot așa trăim și ne hrănim. Și acésta se întâmplă tocmai din pricină că nu scim să ne chivernisim cum trebuie

puținul cât putem avé. O ȕicétore din bătrâni ne ȕice : «Când ești sănătos adu-ți aminte de bôlă, iar când ești sătul adu-ți aminte de fôme». Iar o alta ne ȕice și mai lămurit : «Să strângem bani albi pentru ȕile negre.» Ce însemnă ele, ômeni bunî? Ele ne ȕic lămurit că sîntem datori ca rodurile aduse de un an sau mai mulți ani bunî, să scim cum să le întrebuițăm și să căutăm a face așă ca în anii de lipsă tot să putem avé ceva. Dar asta-i ceva strein de noi !

Iată, a dat Dumneȕeu ca anul acesta să fie ceva mai bun ca cel trecut și să nădăjduim că mai bunî vor fi și cei ce vin. Ce bine ar fi dacā am prinde minte măcar acum și ne-am gāndi că cercări ca cea din anul trecut ni s'ar mai puté trimite! Și doar pilde cari să ne arāte ce trebuie să facem pentru a nu mai suferi ani grei ne dā Dumneȕeu destule. Să ne aducem aminte buniôră de albina cum își agonisesc tótă vara ce-i trebuie pe iarnă și mai are de unde da și omului. Mai mult încă, să ne aducem aminte de furnică — icôna hārnicieii — cum alérgă și strānge tótă vara ce i trebuie pe iarnă și-i ajunge cu prisosințā. Amindouă, și albina și furnica nu-s de cât nisce gāngāniî mici pe cari dacā le-am luā mai mult în samā, multe am învățā de la ele, măcar că sîntem făpturi mai alese ca dinsele. Dar mai bunā învățaturā de cât anii de lipsă nici că se pôte! Mai ȕice o ȕicétore că omul pînă nu pātesce, minte nu se învațā. Iată am pāțit și pāțania din anul trecut să deā Dumneȕeu să fie cea din urmā, dar învățatura ce ne-a dat să ne fie pentru totȕeuna! Vor ȕice pôte mulți dintre noi că am scî să ne chivernisim dacā am avé cu ce. Prea ade-vêrat. Dar ca să avem ce chivernisi trebuie să învățăm a lucrā, ca apoi să putem dobāndi ceva, și tocmai a lucrā am vedut că nu scim.

De ne-om da silințā să ne deprindem a lucrā pāmîntul cum trebuie, adecā cum ni se spune că e mai bine, de ne vom da silințā a învățā și alte chipuri cinstite de a trāi și să nu așteptăm ca numai pāmîntul să ne hrānescā și mai ales de vom învățā cum să chivernisim ceea ce avem, atunci să nădăjduim că vom trāi o viațā mai bunā; iar de nu vom face așă, ba încă dacā tot vom mai avé pe capul nostru păcate nenorocite ca bēutura, lenea și îndārātnicia de a nu primi sfaturile bune, atunci noi siguri sîntem de vinā.

Sfaturi ni se dau și ni se vor tot da; rēmāne ca noi să

le urmăm și ne va fi bine. Căci: «Cel ce lepădă învățătura, urășce sufletul său; iar cel ce ascultă sfaturi, capătă minte». Și iarăși: «Cel ce păzesce învățătura bună, pe căile vieții umblă; iar cel ce nesocotesce mustrea drăpă, rătăcit umblă».

A învăța cum să lucrăm și cum să chivernisim, să ne fie grija care nu trebuie să ne părăsască nici o clipă, și să credem că ne va fi bine.

Iată învățătura ce ne dă St. Biserica pentru ziua de astăzi. Să o înțelegem și atunci și Dumnezeu ne va înțelege. Să ne-o săpăm în minte și să o urmăm, și atunci și dragostea lui Dumnezeu va fi cu noi și atunci vom dobândi binele ce dorim și ne trebuie. **Amin.**

Victor Puiu.

DESPRE PĂCURĂ

In locurile unde se află numai păcura suptire, în vechime să lăceau gropi în pământ, se umpleau cu țiteiu și se ardeau pînă ce se îngroșă ca pă-ura grosă și apoi se întrebuintă la unsul carelor.

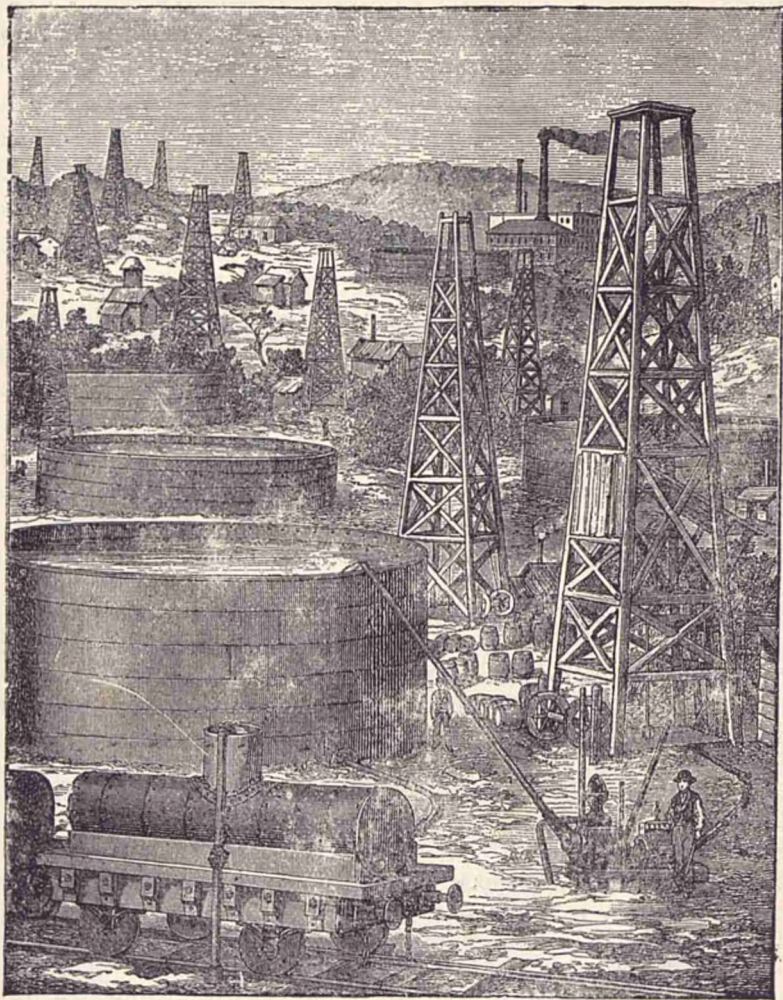
De când țiteiul se întrebuintează pentru facerea gazului de lampă, rămâne ca rămășiță un soi de păcură grosă — zaț, pă-cură — care se asemănă cu păcura grosă, găsită în pământ, ce nu se mai scôte astăzi de cât în rare locuri, și care se întrebuintează în locul păcurii grose naturale.

Localitățile cele mai însemnate din țara noastră, de unde se scôte păcura sînt la Băiceni (Jud. Prahova), Cîmpina (Prahova), Sărata (Monteor), Gloduri (Dâmbovița), Solonț, Măinesci, Mănăstirea Cașinului (Bacău).

Păcura se întrebuintează ast-fel cum se scôte din pământ pentru ars în lămpi, uns căruțele, pentru smolitul pînzelor și a funiilor, pentru unsul lemnelor ca să nu putredască. În locurile unde se află în mari cantități, se întrebuintează ca materie de ars, sau pentru luminat. În unele locuri și din vremea veche se întrebuintează păcura ca medicament la oameni și cu deosebire pentru vite la răni, sgărietură sau înțepături precum și în boli de piele și chiar ca beatură în cazuri de boli anumite.

Astăzi însă în rare cazuri se întrebuintează păcura (petrolul brut) așa cum se scôte din pământ. Pentru a se îndestula toate nevoile zilnice ale industriei, mai ales de la 1860 încôce când s'a descoperit puțuri foarte bogate de păcură în America de Nord, aflându-se că din păcură se pot scôte o mulțime de alte materii foarte principale, păcura scôasă din pământ se rafinează adecă este

despărțită în mai multe corpuri cari pe lângă petrolul sorocit a fi ars în lămpi, se mai separă și alte corpuri foarte căutate în industrie, precum este Benzina, Gazolina, Esența de terebentină, Oleul de uns, Parafina și Vaselina.

Instalațiuni pentru extragerea păcurii

Rafinarea păcurii se face în cazane speciale cu ajutorul căldurii ridicată treptat pînă la 450 grade.

Față cu cantitățile cele mari de petrol cari se scot din puțurile noastre, noi avem puține fabrici de rafinărie; în tota țara avem vr'o 18 dintre cari una la Moinesci, alta la Monăstirea Cașinului, și cele-lalte răspândite prin Ploesci, Câmpina, Târgoviște, București etc.

În aceste fabrici, păcura este destilată în cazane mari de unde trece în nisce vase răcitoare, unde se despart, după greutatea și gradul lor de încălzire, mai multe produse. Cele mai însemnate produse care se scot din păcură în țara noastră sînt: *petrolul*, *gazul* și *păcura de uns*.

Petrolul numit și *gazul alb* este un lichid limpede, fără coloră și care nu trebuie să se aprindă la o temperatură mai josă de 23°. În acest caz el se întrebuițează fără primejdie la arderea în lămpi și dă o lumină albă și plăcută.

Petrolul de la găzari are mai tot-d'a-una un miros displicut, arde cu flacără gălbue și lampa fumegă dese ori; acesta din cauză că acest petrol nu-î bine destilat și spălat, astfel că el rămâne amestecat și cu alte materii din păcura din care s'a scos.

Pentru a avea fie-care la îndemână un mijloc prin care să potă constată singur dacă un petrol este periculos sau nu, ca să nu fie întrebuițat în lămpi pentru ardere, să dăm aici un mijloc foarte ușor și simplu.

Se ia o ceașcă de cafea neagră și o farfurie adâncă sau mai bine o altă ceașcă mai mare. În farfurie se pune apă ferbinte, în ceașcă se pune cam pe jumătate petrol și se vîră ceașcă în farfuria cu apă. Atunci ceașca cu petrol, cufundat în apă ferbinte, se va încălzi. Acum se va așeza un termometru în ceașca cu petrol și se așteaptă pînă ce temperatura se ridică la 23° sau 24 grade; atunci se apropie de suprafața petrolului un chibrit aprins. Dacă petrolul se aprinde, atunci e primejdios și trebuie îndepărtat; dar dacă petrolul nu se aprinde și chibritul se stinge când se vîră în el, atunci petrolul e de bună calitate.

Dacă însă nu se găsesce termometru la îndemână, tot se poate face încercare, punând ceașca cu petrol în o farfurie cu apă caldută, se așteaptă puțin pînă se încălzește petrolul și apoi se apropie un chibrit aprins care trebuie să nu aprindă petrolul, ci să se stingă când se vîră în el dacă petrolul e bun.

Gazul este un corp foarte primejdios căci se aprinde cu foarte mare ușurință la ori-ce temperatură. Din cauza întrebuițării lui de populația noastră săracă se întâmplă nenorociri așa de dese cu lămpile. El cuprinde, ca și petrolul rău fabricat, materii de acelea care se aprind mult mai ușor de cât petrolul, bun, care am spus că trebuie să se aprindă de la 23 grade în sus.

Din destilarea petrolului brut, pe lângă petrolul de lampă se mai scot și alte produse care au numeroase întrebuițări în viața zilnică și aduc omului mari folose.

Gazolina este o materie lichidă, limpede care se evaporă cu foarte mare ușurință când se trece prin ea un curent de aer, dacă acești vapori se conduc prin tuburi la nisce robinete și se aprind, ei ard cu o flacără luminosă. Acest mijloc de iluminare este puțin costisitor, fără primejdii, are și o lumină plăcută.

Benzina este un alt produs lichid, care se scote tot din păcură și ca și gazolina, se aprinde cu mare ușurință, ardînd cu

o flacăra fumegosă. Deci trebuie luată multă băgare de seamă când se umblă cu benzina. Ea se întrebuițeză pentru scötorea petelor de grăsime de pe haine.

Parafina și *Vaselina* sînt alte două materii solide albe cari se scot din păcură.

Parafina se întrebuițeză pentru a face lumînări frumoase străveșii. Ele ard fără fum când fitilul este bine făcut; însă fiindcă prin arderea lumînării parafina se încălzește și se mőie, ea se amestecă de obicei cu puțină stearină pentru a face lumînarea mai tare. Pe lingă acesta, amestecată în mare cantitate cu cëră, se întrebuițeză la falsificarea lumînărilor zise de cëră la noi; se mai întrebuițeză pentru ceruit în locul cerei albe și pentru astupatul sticlelor.

Vaselina este o substanță albă ca grăsimea de porc când e curată și se întrebuițeză ca unsőre în locul altor unsori vegetale sau animale asupra cărora are avantajul că nu rănțeșce.

G. C. A.

Siga învățămîntului, în Franța.

Sîn Iulie trecut, învățătorii și institutorii, întruniți în Congres, au hotărit să întemeze și la noi o *ligă a învățămîntului* pentru a răspândi în popor, mai ales printre sătenii, cunoștințele folositoare. Ce cunoștințe anume le sînt mai trebuincioase sătenilor, a arătat foarte amănunțit d-l Spiru Haret într'un important articol din «Convorbiri didactice». Cum se va organiza însă liga și mai ales cum își va începe lucrarea o chibzuesce comisiunea însărcinată cu acesta de congres și o vom afla în Ianuarie la viitoarea întrunire. Pînă atunci voi să arăt cum s'a întemeat și ce rőde a dat *liga francesă a învățămîntului*.

În 1866, Jean Macé, profesor în Alsacia și republican de la 1848, împrăstie în totă Franța un apel cerënd sprijinul bănesc și moral al tuturor aceluora cari doriau înaintarea poporului și deșteptarea liberalismului. El își dă bine seama că pentru a lupta, în numele libertății, pentru cultura poporului, trebuiesc întemeiate pretutindenii un mănuchiū de societăți și asociații, al cărui focar să fie liga. Acesta să le unescă, să constituie legătura dintre toate. Jean Macé își definea ast-fel societatea căreia vrea să-i dea ființă: «Liga e o federație de societăți, cari, prin inițiativa privată, pregătesc și precedă acțiunea Statului».

Pentru un asemenea scop, vő așteptați ca toți să fi sărit în sprijinul său, mai ales într'o țară înaintată ca Franța.

Amară înșelăciune! Trei înși, dar numai trei, au răspuns la întăia chemare a îndrășnețului Macé: un pietrar, un conductor de tren și un gardist. Dar Macé nu eră omul care să dea îndărăt. Sub o înfățișare blajină, se ascundeă o hotărire și o stăruință îndărătnică. «Dacă nu vreți să veniți voi la mine, voi veni eu la voi», își dise el. Atunci porni din oraș în oraș; pretutindenii chemă lumea la întruniri; își desfășură planul, înființă cercuri,

organisă bibliotecă. În 1868 numără 4818 aderenți; până în 1870 întemeiează 59 cercuri și se bucură de 18.000 de proseliți.

Când izbucni războiul, Macé strânsese 35.000 iscălituri pentru a cere obligativitatea și gratuitatea învățămîntului; iar în 1872 prezintă Camerei Deputaților liste cu un milion două sute șesezeci și șapte de mii de semnături.

Activitatea de peste 30 de ani a ligei coprinde 2 perioade: a *călătoriilor* pentru câștigarea aderenților, și a *Congreselor*. În prima perioadă se creiază școli și biblioteci pe la regimente, biblioteci în spitale și pe lângă școli, cercul parisian. De la 1881, membru se întrunesc în congrese anuale în orașele principale ale Franței. Aici vin în atingere cu publicul, îi află părerile, nevoile, discută chestiuni de educație, cercetază neajunsurile acesteia și în fiecare an liga adaugă câte ceva la edificiul educațiunii populare. Fiecare congres e încununat de biruință: aderenții se înmulțesc, se organizează pe rînd lucrul manual, muzee cantonale, societăți de tir, de gimnastică, cantine școlare și învățămînt profesional. Cu încetul, liga își formează o bogată colecție de chipuri pe sticlă, cari, prin ajutorul aparatelor de proiecție, să dea viață lecțiilor și conferințelor populare, să le facă atrăgătoare și mai ușor de priceput; își întocmește un catalog pe care îl completează în fiecare an, de cărțile cele mai folosite poporului. Acesta e o călăuză nepretuită celor cari vor să înființeze biblioteci populare, ori să aleagă cărți de premii. Liga se mai face apoi, fără a pretinde vre-o plată, mijlocitoare la cumpărarea cărților pentru biblioteci cu preț redus de la editor. Particularii ca și învățătorii pot avea de la ea ori-ce fel de deslușiri despre societăți culturale și a împrumută cataloage, și chipuri despre chestiunile cele mai felurite, împreună cu aparate de proiecție.

În 1894, moră Jean Macé. A fost un moment de îngrijire pentru toți. Se va mai găsi cineva care să continue opera ligii cu aceeași tragere de inimă și pricepere? Atunci a fost ales președintele d-l Léon Bourgeois, fruntaș politic și fost Ministru al Instrucțiunii publice, care fusese desemnat de însuși Macé. D-sa a dovedit că e vrednic urmaș al maestrului. Sub noua conducere, liga își primenesc programul și își lărgesc câmpul de activitate. Educațiunea copiilor, de la eșirea din școală pînă la intrarea în armată, nu fusese luată în seamă pînă atunci, de ligă. Acum se organizează cursuri complementare și conferințe pentru tinerime, se mărește colecția de chipuri și de aparate de proiecție și se creează «*Patronagiul democratic al tinerimei franceze*» pentru a sprijini și ajuta pe copii în școală, a-i îndemna să ia calea negoțului și a meseriilor și a le servi de protector pe timpul uceniciei. Astăzi programul pe scurt al ligei e acesta: să sfîrșescă bine organizarea *patronagiului tinerimei* la orașe și să înființeze *societăți cantonale*, biblioteci ambulante și să adune tinerimea la ședințe instructive și la cursuri de adulți, la sate.

Dar continuă a îndemna, a sfătui și a sprijini pe învățători și particulari a întemeia societăți pentru cultura poporului. Te-ai hotărît să întemeiezi o societate, dar nu te pricepi cum să începi ca să ieși lucrul bine, te adresezi ligei care te îndrumază. Dacă autoritatea comunală se arată nepăsătoare, ori îți pune pedici, liga prin puterea ei, prin legăturile ce le are, va sci să înlăture pediciile și să schimbe nepăsarea în sprijin. Nu vrei să-ți bați

capul cu înjghebarea unui statut : liga a avut grije și de aceasta. Ea îți trimite un statut tipărit gata, întocmit cu destulă chibzuință ca să se pōtă potrivī tuturor localităților și împrejurărilor. Ai nevoie de o serie de conferințe atingătoare și instructive, ceri de la ligă, cari are pregătite liste cu subiectele cele folositoare. Tot liga îți trimite, dacă voesci, conferințele tipărite gata, ba îți împrumută și chipurile trebuincioase, cu aparate de proecție. De vrei să-ți procuri un asemenea aparat, liga va mijloci pe lângă vinător ca să-ți-l deă cu preț mai mic, ori să-l achiți în rate. Voesci să organizezi o bibliotecă populară? Și pentru acēsta tot liga îți va face înlesniri, îți trimite statute și cataloge; iar dacă te înscrii cu o mică cotisație pe an îți procură cărțile cu prețul cu care le obține ea de la editor. Liga dar te sfătuesce, te îndrumază, te ajută și-ți face tōte înlesnirile. Ast-fel ea a devenit focarul unei activități uriașe a 400 societăți pentru răspândirea învățaturii în masele poporului. Mulțumită indemnului ei, ađi Franța e în fruntea națiunilor cari își dau maimult silința să îmbunătățescă starea poporului prin învățatură în afară de școlă.

N. Nicolaescu.

Priveliște de iarnă.

OCUPAREA BERLINULUI (1)

DE

ALPHONSE DAUDET.

Acum se simplificase binișor operațiunile noastre militare. La ocuparea Berlinului trebuia răbdare. Dacă bătrânului îi era urit, i se cetea câte o scrisoare a fiului său, o scrisoare mincinosă se înțelege, de ore-ce în Paris nu mai ajungea nimic, iar adjutan-tul mareșalului Mac-Mahon stătea ca prizonier, de la lupta de la Sedan, într'o cetate germană. Inchipuesce-ți numai starea săr-manefi fete; fără scire de la tatăl ei, carele era prins, în lipsă, pôte chiar bolnav, ea se simția silită a-l face să vorbească în scri-sorî glumețe și scurte, precum le scrie un soldat pe câmp. Câte o dată însă îi lipsea puterea, atunci rămânea sâpămâni întregî fără veste. Bătrânul devenia neliniștit și nu mai dormia. Atunci sosiă repede o scrisoare din Germania, pe care o citea cu sughiț înecat, dar cu față veselă. Cu luare aminte ascultă colonelul, surideă plin de inteligență, dădea din cap aprobând, critică, ne lămuriă unele părți întunecate. În răspunsurile pe cari le dictă apoi fiului său, se arată ca un adevărat cavalier:

«Adu-ți pururi aminte că ești francez—Ai milă de sârmanii ăneni. Nu le face invasiunea prea amară».—Și apoi urmau ne-numerate sfaturî în privința atențiunii față de bunurile streine; a curteniei față de dame, pe scurt un complet codice militar de onore privitor la tratarea celor supuși.

Intr'aceea asediul făcea înaintări continue, dar vai, nu asediul Berlinului. Veni vremea frigului mare, a bombardamentului, a epidemiei, a fometei. Totuși dispozițiunea veselă a bătrânului, mulțumită îngrijirei noastre zelose, n'a fost nici un moment înc-rată. Pâne albă și carne prospătă i-am putut da până la sfârșit, se înțelege că numai pentru el. Nu ți poți închipui ceva mai mișcător de cât un dejun al bunicului, atât de egoist lără să scie: bătrânul, sprinten și vesel, ședend în pat, cu șervetul sub bărbie; lângă dînsul nepoțica lui, care în urma suferințelor devenise puțin palidă și care-l tăia carnea, îl întindea bătura și privea în timpul mâncării la lucrurile ei frumoșe și rare. Excitat de mâncare, bătrânul quirasier devenia vioțu și vorbăreț, în odaia sa bine încăldită; afară urlă un vânt înghețat și înaintea ferestrii lor jucă ninsorea. Acum povestea el despre campaniile din Nord și expunea deja pentru a o suta 6ră retragerea îngrozitoare din Rusia, unde se capătă numai pesmet înghețat și carne de cal.

«Poți să-ți închipuesci asta, micuțo? Noi mâncam carne de cal!»
Prea bine și-o putea ea închipui; de 2 luni ea nu mănca alt-ceva.
Cu reinsănătoșarea treptată și misiunea noastră față de bolnav

(1) Veți No. 10.

devenia din Ți în Ți mai grea. Înțepenirea picioarelor, slăbiciunea minții, cari ne făcură până aci totul atât de ușor, îl părăsiau tot mai mult. Deja de mai multe ori sări în sus la bubuitul tunurilor de dinaintea Porții Mailot și ascultă ca un câne de vânat. I se povesti despre un ultim triumf al lui Bazaine, pe care acesta-l repurtă la Berlin și care este serbat înaintea hotelului Invaliților prin salve de bucurie. Intr'altă Ți, aflându-se cu patul la ferăstră, mi se pare că eră Joia de Buzeval, vedu mase de gardă națională adunându-se în stradă.

«Ce vreați să însemneze acestea?» întrebă bunul bătrân și murmură întru sine: «Ținută prăstă! Ținută prăstă!»

Nu avu urmări, dar noi înțeleserăm că de aci înainte va trebui să fim mai băgători de seamă, pe cât nu am fost indeajuns.

Intraiu într'o sēră în anti-cameră, când îmi eși nainte copila foarte agitată: «Măine este întrarea,» Țise.

Fuse cam' ra bunicului deschisă? Acuma, când mă gândesc la acesta, îmi vine în minte, că bătrânul părea în sēră aceea nespus de voios. Posibil că ne a audit. Noi înțelegem pe Prusienii; iar el credea, că am vorbit de Francezii, despre întrarea lor triumfală, la ceea-ce se aștepta el atât de mult: Mac-Mahon călare, strada sērbătorescē împodobită, musica cāntând, lîngă mareșal tinărul Jouvre, iar el, tatăl, stă pe balcon, în plină uniformă și salută drapelele sdrăntuite, vulturii înegriți de pulbere.

Sărmanul tată Jouvre! S'a temut, că din cauza iritațiunii prea mari nu vrem să fie martor la întrarea trupelor noastre. Pentru aceea nu vorbi despre acesta nici o vorbă; dar în dimineața următoare, tocmai pe timpul, când batalioanele prusiene călcără pe strada lungă, care conduce de la Porte Maillot până la Tuileri, acolo sus se deschise încetinel ușa de sticlă și pe balcon apărū colonelul cu coiful sētū, cu marele-i paloș, în uniforma-i veche, pusă de mult la o parte, încărcată de glorie, a fostului quirasier Milhaud. Eū i-am admirat colosala voință și putere de viață care i-a permis să îndeplinescā acestea. El nāvāli la gratii și erā foarte uimit, vedēnd strada atât de golă, atât de liniștită, tōte prāvāliile închise, tot Parisul atât de posomorāt ca un lazaret. Peste tot erāu puse stindarde dar stindarde atât de ciudate albe cu cruceroșie și nici un om nu mergeā înaintea trupelor noastre.

Intr'un moment creȚuse că s'a înșelat. Dar nu! de acolo de jos, din jos de Arcul de triumf, rēsună un vājāit încurcat, o linie nēgră veneā tot mai aprōpe și mai aprōpe—apoi strălucirā raze ca de pe virluri de coif, micile tobe prusiane sunară și pe sub Arc rēsună, pe lāngă tropăitorul, mēsuraatul pas al batalionelor și al cailor, un limpede marș de biruință german.

Tăcerea surdă a locului fū străbătută atunci de un țipēt, de un țipēt înflorător: «La arme!—La arme!—Prusienii!» Iar cei patru ulani ai avant gardei vedurā bine, cum se clătina acolosus pe balcon, un om bătrân, cum își agitā mâinile prin aer și apoi cum cade.

Acuma însă colonelul Jouvre erā într'adevēr mort.

Horia Petra Petrescu.

Femeia cea lenosă.

Cu, a fost odată o femeie lenosă de n'avea margine — nu s'ar fi apucat ca să facă un lucrușor pentru casa ei, Dămine feresce, așa că de la o vreme să părăginise toate de-ți venia să dai și să fugi. — Până și hainele i se hărtanise pe dînsa, dar să puie mîna să drégă ori să croiască ca mai ba — și când își aducea aminte câte odată că nu s'a spelat cu anii și că-i ponihosă rēu, ajungea tocmai ca în povestea cîntecului:

Săraca femeia mea
A pus óla să se lea
Și-a crescut iarba subt ea.

Odată bărbatu-sēu o îndemnă să-și facă măcar o cămașă că întră alt-fel în iarnă și îi îmbrăcată pușcă.

— Ofu face, bărbate, da numai să te repeđi pînă la pădure și să-mi cați un rășchitor să depăn cel tort din pod, că-i cam multișor bată-l pustiū.

— Da dēu, nevastă, arată-l să-l vėd și eu, dize bietu om cînd auzi pe nevasta lui grăind a hărnicie.

Femeia lenosă, lenosă, da de șirėtă și de poznașă, întrecea și pe tartorul dracilor, — cum se suie în pod, ia fusu cu tort singurul pe care l avea și ea uitat acolo, și cum ședea în gura podului, începe a-i arată lui bărbatu-sēu și cînd s'arâte pe al doilea, se face că se întorce să-l ieie, și se invētesce cu atăta meșteșug că bietu bărbatu-sēu, s'a speriat de atăta tort ș'a rugat-o pe harnica lui femeie să nu să mai ostenescă să i mai arâte, că se duce numai de cât la pădure să-i aducă rășchitor.

Așa plēcă el la pădure, — dar nevasta pe de altă parte să duce și ea la pădure și cînd bărbatu-sēu, a început să ciocănescă că tocmai găsise rășchitorea, — ea de colo din gura pădurii a început a strigă:

Cine taie rășchitóre
De sēră femeia-i móre.

Cînd aude bietul om așa, lasă și rășchitóre și tot — c'apoi ce — să-i móra lui bunătate de femeie tocmai acum?

Sēra cînd ajunge bietul om acasă, femeia îl întrebă dacă i-a adus rășchitóre. Păi n'am adus, femeie, că mama pădurii a început a sbieră că:

Cine taie rășchitóre
Disēră femeia-i móre.

Ia o fi, bărbate, mai știł păcatul?...

Dar de la o vreme, a priceput bietul om comedia asta și unde nu s'a supărat foc și s'a hotărit să-i facă și el un frumos, — de să l pominescă și pe lumea cea l-altă.

— Știł ceva, nevastă, aci a cincea casă de la noi pōimăine e nuntă

și eu m'am gândit să mergem și noi o țiră, că tare mi-ar fi drag să te mai văd jucând odată ca în vremurile cele bune — ce ți-ai tu?

— Păi de eu ce să ți-ai, așa merge cu dragă inimă bărbate, dar n'am pe mine de cât cămașa asta care o vești și de, — la nuntă ca la nuntă.

— Nu-ți pasă, nevastă, de asta numai să faci cum ți-o-ai dăce eu. — Eu oi-ai umplé caru cu paie așa ca tu să poți să stai în paie pin la gât, — eu oi-ai trece cu caru așa pe lingă nuntă, oi-ai opré o lécă mai depărțé și tu cum îi fi cu capul afară din paie, îi vedé tot; — de jucat acu, dacă nu se póte, nu se póte.

Bărbatu pe de altă parte însă, vorbește cu nisce mehenchi de flăcăi că îndată ce s'o opré el cu carul lingă horă, ei să se ducă binéșor și să dea foc pailor din car.

Când tocmai privea biata nevastă de colo din paie mai cu drag la nuntă, numai ce-o copriind flăcăile de tóte părțile și țisté din car băete, și unde o ia la gónă cum eră așa în cămașă și fugé, și fugé de-ai sfărâia călcăile.

Atâta a trebuit — lumea de la nuntă a început a ride și-a chioté, de ar fi fost bucurósă biata femeie să se prăbușéscă pămîntul mai de grabă cu dinsa să nu mai audă nimic, că par'că o ardea nisce fiare înroșite pe inimă, — și de atunci înainte femeia nóstră a lăsat lenea la o parte, s'a dat pe brasdă, și țé-e mai mare dragu să-ai vedé gospodăria și tótă rânduiala casei.

Audé de la maică mea.

N. Teodorescu.

Invéțător, Gărléi-Constanța.

Ingrășarea găscelor.

Acest lucru este prea de mare folos a fi cunoscut în mod mai amănunțit de către cititorii «*Albinei*.» La noi în țară mulți crescători de paséři de curte, între cari se póte prenumera și găscă, cresc aceste paséři, nu pentru ca să le vîndă îngrašate ci neîngrășate, de aceia și câștigul în casul acesta este mai mic. Sau dacă se ocupă cu îngrašarea găștelor, aprópe toți nu cunosc tóte mijlócele, la care găscă trebuie pusă ca să se îngrašă cât mai iute și să dea carnea cea mai gustósă.

Este ușor a cumpéră o găscă, însă este mai greú de a o îngrašă.

Ca găscă să ne dea carnea cea mai gustósă și fragedă, ușor de mistuit, trebuie s'o ținem închisă

la întuneric și să nu se misce, căci dacă s'ar mișcă își pierde o parte din grăsime; lumina de asemenea are aceeași influență, fiind-că lumina iuțescă ore-care schimbări la funcțiunile vieței, în țesăturile cele mai adânci.

Gâscele trebuie hrănite bine cu o hrană zaharósă, făinosă sau grasă, care toate produc grăsime, sau mai bine să se prefere hrana făinosă ca cea mai bună, fiind-că dă o carne mai gustósă și mai plăcută.

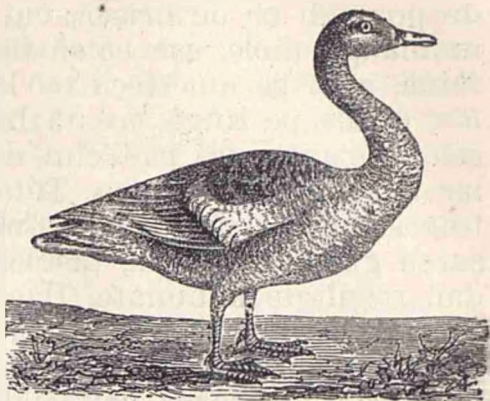
Odaia în care se îngrășă gâscele trebuie să fie întunecósă, și

aerul din ea să fie umed și cald. În odaie se fac mai multe colivii sau cotețe mici în cari se închide fie-care gâscă, așa că ea să nu se pótă mișcă; jos i se așterne un strat de paie ori de nisip, care trebuie premenit în fie-care ȕi.

Ca premenirea paielor ori a nisipului să se pótă face cu mai multă înlesnire, podela cotețului se face din scândurii prinse cu nisce stinghiu, ca să se pótă scóte mai ușor din coteț, și după ce s'a curățat de murdărie se pune iarăși la locul ei, numai cu chipul acesta gâsca va fi ferită de a se umple de murdărie pe pene și fulgi.

Păretele din fața cotețului se face din laț de brad așa ca gâsca să-și scótă gâtul afară. De trei ori pe ȕi se pune înaintea cotețului o albiuță mică sau un castron cu semințe de ovės, și când gâsca a mâncat ovėsul, i se pune un alt castron cu apă amestecată cu făină de orz, sau de malaiu sau de hrișcă. În timp de 15 — 20 ȕile, în care timp gâsca a mâncat 20 litri de ovės, este pe jumătate îngrășate.

Tómna este timpul cel mai potrivit pentru îngrășarea gâștelor și se preferă gâștele tinere cari au vârsta de 6 — 8 luni pentru că ele se îngrășă mai

Gâscă.

curînd și carnea lor este mai fragedă și mai gustosă.

Când voim ca îngrășarea să se facă cât se poate mai iute, atunci trebuie să dăm găscelor, o hrană cât se poate de bună. Ast-fel se fierbe făină de orz sau de porumb or de hrișcă; cu acestea se face un fel de mămăligă môle, așa ca să fie mai multă apă de cât făină, apoi se amestecă cu lapte smântănit. După 5 — 6 zile, pe lângă această hrană, li se mai dă găscelor de mâncare rădăcinii de morcovi etc., fierte; iar de bcut lapte dulce. Tote legumele făinoase și tote semințele de cereale sînt bune pentru îngrășarea găscelor. Bobul, fasolea și mazărea, sdrobite, dau rezultate minunate. Dacă voim să iuțim îngrășarea găscelor, se face o combinare între îngrășarea naturală, când gâscele mănăncă după voia lor, și între îngrășarea artificială, când gâscele sînt îndopate cu mîna. In cazul acesta gâscele se îndopă cu nisce gălusce făcute din făină amestecată cu ouă, lapte, untură de porc și cu uleiū de in sau de cânepă sau cu unt de lemn. Aceste gălusce trebuie să fie moi și de grosimea degetului, ca să pôtă să fie mai ușor înghițite de gâsce. Acel însărcinat cu îndoparea găscelor trebuie să apese binișor cu degetul pe gât, ca găluscele să alunece mai repede în gușă.

Străbunii noștri romanii întrebuițau același metod pentru îngrășarea găscelor, pe care-l întrebuițau la îngrășatul puilor de găină.

Intrebuițarea metodului de a îngrășă gâscele cu gălusce, s'a făcut pentru prima dată de locuitorli din Insula Delos, aceștia mai întrebuițau și smochinele.

Ingrășatul găscelor se făcea pînă aprópe la îmbolnăvire, ca ast-fel *ficatul* să crească cât se poate mai mult, pe care-l mîncău în stare próspectă. Cel d'întăiū care a întrebuițat ficatul găscelor la facerea de gălusce cari se pun în fiertura (supa) de carne, a fost un Normand, cu numele de *Close*, care eră bucătarul mareșalului *Coutades*, pe când acesta eră comandantul Strasburgului (la 1776—1788). *Close*

mai târziu și-a deschis o băcănie, făcând un comerț însemnat cu găluscă făcute din ficat gras de gâscă, din care s'a îmbogățit foarte repede. La 1792, un anume *Dejeux*, a mai perfecționat găluscele de ficat gras de gâscă, amestecându-l cu trufe (un fel de ciuperci ce cresc prin pădurile de stejar din Franța). Se țice că din această cauză «Close,» a murit de supărare. În tot casul, Strasburgul a rămas centrul unei însemnate producțiuni de găsce grase pentru a li se întrebuița ficatul lor la facerea de gălusce, și în nordul Franței, orașul Tulos (Toulouse), este de asemenea socotit în primul loc pentru creșterea și îngrășarea găscelor.

(Sfîrșitul în No. viitor).

V. S. Moga.

Convorbiri cu vecinul meu Niță.

LUPTA ÎN CONTRA BEȚIEI

- Pe unde te-ai mai plimbat ađi, vecine Niță?
- Iacă, fuseiú cu băiatul cel mic pe Podul Mogoșoiei ca să mă folosesc și eu că e duminică dimineță, să mai țirguesc câte-cevã și să mai vėz lumea, cum se țice.
- Ei și ce-ai mai vėdut?
- Multe și de tóte; dar un lucru m'a făcut să staú mult în loc.
- Ce lucru?
- Am vėdut la ferestra unei librării o poză mare zugrăvită frumos.
- Și ce erã zugrăvit?
- Felurite chipuri de bețivi. De ce le-o fi pus pe la ferestre? că zėu, tare-s uríți bețivii ăia!...
- Inadins, tocmai fiind-că sînt uríți.
- Si de ce óre?
- Ți-aduci aminte că vorbiam odată amîndoí despre beție?
- Da... și spuneaí că cei de la «Albina» și cu nu mai sciú cine o să v'apucați să desvėțați pe ómení de beție.

— Tocmai așa. Ți-am făgăduit atunci că ți-oi spune care este planul de răsboi?

— Ce răsboi? Cu cine e răsboi?

— Cu spirtul, cu *alcoolul*... Acesta e un mare dușman al omului și în potriva lui ne pregătim cu toții ca să-l doborâm.

— Ei, și ce plan ați făcut?

— Iacă, un soi de bătălie, veduși singur.

— Care?

— Chipurile acelea de bețivi.

— Cum?

— Chipurile acelea, cari se chiamă *tablouri contra alcoolismului*, arată lămurit toate relele pe cari le-duce beția. Ai vedut cum cade jos pe stradă bețivul?

Tip de bețiv.

Cum îl duce la poliție? Cum altul se duce acasă și-și bate nevasta? Cum copilul unui bețiv cade jos apucat de bôla copiilor?... Tote acestea arată pe bețiv ca într'o oglindă. Bețivul care vede un tablou de acestea, se îngrozesce și cugetă că și el a făcut ca omul cel zugrăvit pe hârtie și a pățit și el unele pățanii ale aceluia.

— De asta cam așa e, că bețivul, după ce i s'a risipit fumul, e om ca toți oamenii și mulți sînt foarte de trebă.

— Ei! Pe aceștia cari sînt de trebă alt-fel — când adică nu sînt beți — nădăjduim noi să-î desbărăm. Dacă poți să smulgi din ghiarele beției pe doi sau trei dintr'o sută cu un tablou, tot ai câștigat ceva.

— Așa e; dacă nu curge, pică.

— Iată dar un chip de luptă în potriva beției: tablourile.

— Numai atât?

— Și altele mai sînt. Se fac cărțile cari se răspândesc prin sate la cei cari știu carte în cari ome-

niî învățați arată negru pe alb ce rele face beția. Iacă al doilea mijloc de luptă. Pe urmă învățătorii prin sate țin cuvântări duminica, în cari spun și ei ce citesc prin cărți, pentru ómenii necărturari. Pe lângă sfat, vine și pilda. Dacă într'un sat poți avé 5 — 6 ómeni cari să nu bea și cari, împreună cu preotul și învățătorul, să se ție de capul celor bețivi, tot mai smulgi câți-vă din ghiarele dușmanului.

— Adevărat!..

— Noi nu ne gândim să isbândim așa lesne; nu e vorba de o lună orî de un an, ci de vreme îndelungată. Și mai avem încă ceva?

— Ce ?

— Să facem pe copii din școlă să prindă gróză de beătură și așa nădăjduim că făcându-se mari, n'au să se apuce de beătură.

— Mijlocul e bun, căci ce se învață din copilărie, se păstrează mai bine.

— Iată, vecine Niță, gândul nostru. Dă-ne și d-ta ajutor.

— Cum ?

— Hai să facem aci în mahala o societate în po-triva beției?

— Ha! Ha! Ha! Să m'apuc eu de societăți?... De! mai știu și eu ? Te pomenesci că mă-î scóte din minți !

— Așa nădăjduesc, vecine Niță.

— Să ne vedem cu bine.

Gh. Adamescu.

Cea mai simplă apă de Colonia.

Se face în modul următor: la un litru de alcool de 90 la sută se pune 20 gr. esență de bergamot; 3 gr. esență de melisă; 3 grame esență de lămâe; 2 gr. esență de portocale și 2 gr. esență de levantă.

Povață pentru exercițiul corporal.

Trebue să ne exercităm corpul, căci, prin acesta, organismul nostru se perfecționează, căpătând putere, adresă și sănătate. Fără exercițiu, fără mișcare, corpul se trândăvesce, sănătatea se pierde.

Orî-ce exercițiu se compune din o sumă de mișcări, de contracțiuni a muschilor, și aceste mișcări și contracțiuni se însoțesc de alte fenomene locale și generale.

Ast-fel, orî-ce contracțiune sporesce combustiuinea muschiului, de unde urmază ridicare de temperatură, grămădire de sânge care, din cauza activității mari se desoxigenază, devine sânge negru. Resultatul schimburilor ce se produc în țesutul muscular este formarea de acid sarcolactic care schimbă reacțiunea alcalină în acidă.

Repetarea adese-orî a acestor contracțiuni aduce o irigare și o nutrițiune mai activă a țesutului și consecutiv o sporire a organului. Așa se explică dezvoltarea pulpelor la cei cari merg mult, a muschilor pectorali la brutari și alți meseriași cari lucrăză cu brațele.

De alt-fel cea mai mică mișcare pune în contracțiune nu numai un grup de mușchi, ci întregul sistem muscular. Când omul face o opintelă cât de mică, părății pieptului se mobilizăză pentru a servi ca punct de sprijin numeroșilor mușchi ce plēcă de la el, iar respirația și circulația se grăbesc pe măsură ce organismul face mai multe silinți.

Orî-ce contracțiune fiind resultanta combustiuinilor din năuntru muscular, producerea acidului carbonic se sporesce, de unde și trebuința unei mai mari activități de asigurare. Pentru a face față la sporul lucrului, și în scopul de a face să trecă cât mai mult sânge posibil în capilarele pulmonare, de a face să străbată cât mai mult aer în căile respiratorii, inima-și grăbesce bătăile ei, peptul tunde să ajungă la lărgirea maximală, mișcările respirației devin mai repedi.

În resumat ventilarea plămânilor crește mult și prin urmare organismul capătă puteri noi pe totă linia.

Premii abonaților noștri.

În vederea scopului ce revista noastră urmăresce, pentru anul eurent al IV-lea, toți abonații noștri ce vor achita abonamentele, vor primi gratuit un tablou în mărime de 54 cent. pe 42 cent., în negru, reprezentând familia Regală și câte-vă instalațiunii de pe Domeniul Corónei Bicz.

Acest premiu se va acorda atât vechilor abonați cari vor achita și pe anul al IVlea, cât și celor-ce s'ar abonă din nou.

Cronica Săptămâniî.

Duminică, 10 Decembre c., s'a ținut la Ateneul Român din București congresul societății macedo-române, sub președenția I. P. S. S. Mitropolitului primat. Cu prilejul acestui congres s'a serbat și jubileul de 50 de ani de muncă intelectuală al veneratului luptător național V. A. Urechia. Macedonenii au dat marelui patriot un act de omagiū scris pe pergament, un mare césornic, artistic lucrat, un tablou înfățișând un păstor din Pind, o carte Macedo-Română și o coronă de lauri. S'au ținut cuvintări entusiaste de d-ni: dr. Leonte, Obedenaru, Misail, Hima și d-na Smara. Răspundend, d-l Urechia face istoricul societății macedo-române, care are în vedere cultura Românilor din Macedonia, provincie de care sintem legați prin frații noștri de-acolo, pe cari voim să-I scim cugetând și simțind romănesce.

— Școla de băeți No. 1 din Călărași, va purtă pe viitor numele de «August Treb. Laurian.»

— Direcțiunea liceului Mihaiū-Vitėzu din capitală, a adus instrumentele musicale pentru fanfara elevilor aceluī liceū.

— Pe lângă Casa Școlėlor se va înființa o nouă administrațiune, cu numele de Casa Bisericiilor, cari va administră fondurile acestor locașuri.

— Elevii liceului «I. C. Brătianu» din Pitești, au fondat o societate, intitulată «Junimea,» al cărei scop este desvoltarea culturală a membrilor ei pe tărâmul național.

— D-l dr. Obreja, în raportul său către d-l ministru de interne, asupra salubrității țării, a arătat că, de ore-ce desvoltarea pelagrei cât și a tuberculoșei la noi, și chiar a paludismului și a sifilisului din țară atárnă de lățirea alcoolismului, statul, spre a combate tóte aceste bóle, n'are alt-cevă de făcut de cât să ieă mėsuri în contra alcoolismului, făcend să se distribue «antibetina» (léc în potriva beției), pe scara cea mai întinsă.

— După ultimele sciri primite la ministerul de domenii, starea semănăturilor continuă a fi din cele mai excelente.

— Din Petersburg se telegrafiază că în Rusia de Sud, bântue cu furie vărsatul negru, făcend mari pustiiri.

În Crimeea scarlatina ia proporții întinse, secerând numeroșe victime.

— După socotelile făcute, lichidarea financiară a expozițiunei din Paris, a lăsat un deficit de 6 milióne.

Camerile franceze vor vota în curind un credit pentru acoperirea acestui deficit.

— John Rockefeller, regele petrolului, a căruī avere se urcă la un miliard și jumătate, a făcut universității din Chicago un frumos cadou de Crăciun, în valóre de șapte milióne și jumătate lei.

Bun dar!

— De mai multe zile, orașul Londra este în fierbere din cauza

știrilor foarte grave ce sosesc din Africa de Sud. Întrăga colonie a Capului este în plină revoluție.

Boerii din Transvaal și Orange, trec în această țară și se unesc cu Olandezii de-acolo.

— Numărul boerilor invadați în patru comande în Capland, sub conducerea lui Herzog, Louis Botha și Haasbrock, se urcă la vr'o 6.000.

— Până acum dece mii de africanderi, bine înarmați, s'au unit cu comandele boere și înaintază spre sudul Caplandului, amenințând să nimicască linia ferată care unesce Capetown cu Bloemfontein și Kimberley.

— În Capetown și în Capland domnesce o frică strașnică. Credința este că cel puțin 30.000 soldați ar trebui, ca să oprască înaintarea boerilor și a africanderilor spre Capetown.

— Numeroase trupe engleze din Orange și Transvaal înaintază spre nordul Caplandului pentru a împiedică înaintarea boerilor.

— Englezii fruntași din Capetown au telegrafiat guvernului din Londra, cerând de urgență întăriri puternice.

— În curînd Englezii vor proclama starea de asediū în întrăga colonie a Capului, spre a puté pune capét revoluției.

MULȚUMIRI

Domnul general G. Manu, proprietarul moșiei Măldăeni din jud. Teleorman, în toți anii ajută școala din acea comună cu câte ceva. Anul acesta, cu totă crisa ce se simte, nu a lăsat să trecă fără ca să facă îmbunătățiri localului; așa prin luna Octombrie venind pe la moșie și vedînd că împrejmuirea curței e ruinată, a dăruit 100 lei cu cari s'a reparat împrejmuirea curței.

Pentru aceste îmbunătățiri aduse localului, dirigintele școlei de băeți îi aduce vii mulțumiri.

Părintele I. Constantinescu din comuna Brănesci, Gorjiu, aduce vii mulțumiri d-lui Vasile Vlădoianu, dirigintele școlei din acea comună, pentru că a format un cor din elevii școlei, cu care cântă sf. liturgie în toate duminicile și sêrbătorile.

Părintele I. Danubianu din comuna Bistrița, Mehedinți, aduce cele mai vii mulțumiri d-lui Grigore Dan, negustor din comuna Strehaia, care în fie-care an ajută biserica din acea comună.

A V I S

Rugăm pe d-nii abonați să bine-voiască a grăbi achitarea abonamentelor pe anul al IV-lea, început deja de la 1 Octombrie trecut, pentru a nu li se **suspenda** trimiterea.

MICA PUBLICITATE

Cu 5 bani cuvîntul, iar pentru anunțurile cu un număr mai mare de cuvinte, de la 50 în sus, prețul pentru fie-care cuvînt este numai de 4 bani.

Textul pentru pregătirea lecțiilor, de Eugen Tisescu învățător, elegant lucrat.

Pentru institutori . . . lei 3,50
» învăț. pe cursuri » 3,50

Adresați comanda însoțită de cost, plus 50 bani porto, domnului Eugen Tisescu, Bacău.

GRĂDINA PREOTUL ILIE, Biserica Cotroceni, București. — Arbori fructiferi, Arbori pentru șosele, Arbori altoiți de ornament, Arbuști, Plante urcătoare, Brași, Pini austriaci, Thuia și altele. Stupi, Trandafiri, etc.

BANCA ROMÂNIEI

Capital social de 25.000.000 fr. în împărțit în 50.000 acțiuni de 500 fr. din cari 150 fr. vîrșăți.

Comitetul central :

.....	la Londra
Lachlan Mackintosh Rate,	
Esquire	»
G. I. Goschen	»
Viscount Duncannon	»
Hon. H. A. Larvrence	»
M. Adolphe Vernes	à Paris
M. Charles Mallet	»

Director general la București,
M. Dimitrie de Frank.

Director: M. C. A. Stolz.

» ajutor: M. E. E. Goodwin

Censori: Ioan Kalinderu, Principele Demetru Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social

Piața sf. Gheorghe, București
Sucursala la Braïla, Agenția la Londra.

A apărut: *Teatru Popular de Th. Speranță.*

De necas, 0,50

Ce face dracu, 0,50

Ce face beția, 0,50

Câte trele se expediază franco contra Lei 1,50 în mărci postale, trimise Librăriei Leon Alcalay la București.

Ministerul lucrărilor publice a pus în vîndare la librăriile Sococ, Alcalay și Müller (pasagiul Român) următoarele publicațiuni cu prețurile însemnate în dreptul fie-căreia:

Expunerea situației Ministerului de lucrări publice la finele anului 1897, două volume à lei . . . 18,75

Harta murală a drumurilor țării (în 4 foi) lei 12,50

Les routes cu Roumanie, un volum lei 2,50

Harta drumurilor țării împărțită pe județe. 0,50

Caete speciale pentru lucrări lunare, de Const. C. Pop.-Tașcă și N. D. Spineanu institutori. Pentru div. I rur. și cl. I urb. 15 bani broșat
« II » « II » 30 » »
« III » « III » 50 » carton.
De clasele III și IV-a lei 1 »

Depositul la Tipografia «Carol Göbl» str. Dămnei No. 16, care le expediază în tota țara contra ram-burs. Rabat 25% comandelor de la 10 lei în sus.

Theodora Pavelescu furnisără brevetată a curții regale Câmpu-Lung. str. Gimnasiului, 3. (vis-avis de Monastirea Negru-Vodă) Furnisore de Odăjdii bisericesci a Ministerului Cultelor și Instrucțiunii Publice. 4 medalii de aur, 4 de argint, 2 diplome de onoare și o medalie de bronz.

Confecțiuni de Odăjdii bisericesci pentru Archierei, Preoți, Diaconi și Anaghoști, Naționale, Stofe de Mobile, Chilimuri, Perdele, Cusături și Costume Naționale

Se primesc comanda de pe modele vechi și noi, și se execută în condițiunile cele mai bune de acurateță, artistică și de rapiditate.

Atât onor mea clientelă, cât și doritorii d'a avea obiecte d'ale atelierului meu, și le pot procura de la depositul meu, str. Gimnasiul No. 3, C.-Lung, sau la cerere le voi expedia la adresa indicată prin scrisore.

„Universala“

Societate generală de asigurare în București.
Autorizată de Onor. Trib. Comercial Ilfov prin jurnalul No. 3239/99 și 11798/900

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Președinte
St. C. Sendren
Mare propr. prof. și fost Ministru

Vice-Președinte
Nicolae Fleva
Mare propr. Deputat și fost Ministru

MEMBRII:

C. G. Vernescu, mare propr., deput.	G. Scorțescu, mare propr., advoc.
Gr. Macri, mare propr., dep., adv.	Luca P. Niculescu m. propr., comere.
Ad. Steru, proprietar, advocat.	C. Mille, proprietar, advocat.
D. A. Laurian, proprietar, profesor.	Ștefan Pleșea, mare propr., deputat.
I. Zuhareann, proprietar, bancher.	F. Corlătescu, m. propr., deput., adv.
D. Iancovici, proprietar, advocat.	B. Păltineanu, „ „ „ „
Lt.-C-nel D. Angelescu, mare propr.	N. Cucu-Starostescu, inginer, propr.

Director General G. D. DIAMANDOPOL, inginer.

„UNIVESALA“ asigură în contra daunelor de Incendiu, Grindină și Transport.

Primesce asigurări de Viață, de Cas de mörte și Rente.

În toate combinațiunile după tarife reduse și în condițiunile cele mai liberale și avantajoase.

Pentru orî-ce informațiuni a se adresa: Direcțiunei Generale în București, Strada Dómnai 23, sau agențiilor din totă țara.

Cel mai mare și cel mai vast magazin din Țară și singurul care vinde eftin

LA TOATE SEZOANELE

București, Calea Victoriei 27, lângă Poliția Capitalei.

Ghete pentru bărbați

- De vax cu elastic, 12,95, 11,95, 10,95
- » » extra-fine, 13,95, 12,95, 11,95
- » » cu șirete, 13,95, 12,95, 11,95
- Ghete de lack pentru salon cu elastic și șirete, 12,95, 11,95
- de lack întregi, 14,95, 13,95
- » » facon Klappe, 15,95
- » » pentru d-niiofiș, 14,95, 13,95
- » » cu nasturi, 15,95, 14,95
- » glace vax cu nasturi, 15,95, 14,95
- » chevr. cu elastic, 15,95, 14,95, 13,95
- » » nasturi, 16,95
- Ghete color. simple, 13,95, 12,95
- » » beseturi, 14,95, 13,95
- » » șirete, 14,95, 13,95, 12,95
- » » nasturi, 14,95, 13,95
- » » piele rusescă, 15,95, 14,95

Pantofi pentru bărbați

- De gems, 10,95, 9,95, 8,95
- chevreaux american, 9,95
- » » franțuzesc, 12,95
- » color, 11,95, 10,95, 9,95, 8,95
- » piele rusescă, 12,95, 11,95

Ghete pentru dame

- De gems, 9,95, 8,95, 7,95
- » chevreaux, 13,95, 12,95, 11,95, 10,95
- » » ext. fine, 15,95, 14,95, 13,95, 12,95
- » » High-Liffe, 16,95
- » color, 12,95, 11,95, 10,95
- » » High-Liffe, 15,95, 14,95
- » » extra-fine, 13,95, 12,95, 11,95

Pantofi pentru dame

Colori și negre, 9,95, 8,95, 7,95, 6,95, 5,95, 4,95.

Ghete pentru băeți, fete și copii

- Pentru băeți, 9,95, 8,95, 7,95, 6,95
- » fete 6,95, 5,95, 4,95
- » copii 5,95, 4,95, 3,95, 2,95

Numai la tóte sezónele se póte găsi încălțăminte bună și cu prețuri fabuloase de eftine.

Magasinul la tóte Sezónele lângă Poliția București, Calea Victoriei 27, București.

5%

Cupon de reduție pentru cititorii Albiei.

Cititorii revistei vor avéun scóđemint de 5% din prețurile însemnate, prezentând cuponul.